

opusdei.org

A Prelátus 2009. júniusi levele

A júniusi liturgikus ünnepek alkalmából az Opus Dei prelátusa e havi levelében arra buzdít, hogy kerüljünk közelebb Istenhez a mindennapi életünkben.

2009.06.15.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Tegnap volt Pünkösd ünnepe, amely idén épp május utolsó napjára esett. Amint az első pünkösdkor, Szűz

Mária most is segített felkészülnünk a Vigasztaló újbóli kiadására. Most, amint újra elkezdődik az évközi idő, ezt a körülményt újabb felhívásnak tekinthetjük arra, hogy megszenteljük mindennapi életünket, amelyet átszőnek a munkával töltött órák, a családi és társas kapcsolataink. Megismétlődik, amiről az Atyánk tanított: a munkánk külső körülményei nem változnak, mégis minden napunk más és más attól a szeretettől, amellyel megéljük!

Mindennapi életünk kijelöli számunkra, mely területeken kell küzdenünk, hogy egyre teljesebben azonosuljunk Krisztussal és ezáltal Isten jobb fiai legyünk, és e küzdelemben Isten kegyelme sarkall és támogat minket. Ahogy Szent Josemaría oly világosan kiemelte egyik szentbeszédében: ***ha a keresztény ember szeretettel végzi a hétköznapi munkáit, úgy e***

kis feladatokat is áthatja az isteni transzcendencia. Ezért ismétlem újra és újra: a keresztény hivatás abban áll, hogy a mindennapok prózáját költeménnyé alakítsuk. Úgy tűnik, az ég és a föld a horizonton egyesül, de ez nem így van: ha szentekhez méltó módon élitek napjaitokat, az ég és föld a ti szívetekben találkozik és egyesül...

[1] Még mindig visszhangzik fülemben az erő, amellyel az Atyánk mondta: „újra és újra” – mivel szóban és tettben egyaránt kiváló tanár volt –, hogy a szellemiség, melyet Isten elültetett a lelkében, a mienkbe is mélyen bevésődjön.

Mindennapjainkban Isten és a felebarátaink iránti szeretettel cselekedni: ebben rejlik azon életszentség titka, amelyre Isten hívja a keresztényeket, akik e világ forgatagában élnek és dolgoznak. Ez az út számunkra is járható, mivel – amint a Szentírás tanítja – Isten

maga tette meg az első lépést: azért *szeretjük (az Istent), mert ő előbb szeretett minket*[2]. Boldogan elevenítem ezt fel most, június elején, amely hónap során a liturgia sok különböző módon emeli ki Isten szeretetét teremtményei iránt. Erről mélyrehatóan elmélkedtünk, amikor megünnepeltük az üdvtörténet fő misztériumait: Jézus Krisztus megtestesülését, kínszenvedését és halálát, feltámadását és dicsőséges mennybemenetelét. Az elkövetkező hetekben **a liturgia három „összefoglaló” jellegű ünnepet kínál nekünk: a Szentháromság, Krisztus Szentséges Teste és Vére, valamint Jézus Szentséges Szívének ünnepét**[3]. E napok, melyek oly nagy fontossággal bírnak azok szemében, akik Isten fiainak és leányainak tudják magukat, kinyilvánítják Isten szeretetét az emberiség iránt és ezáltal összefoglalják üdvösségünk valamennyi misztériumát.

Június 7-én lesz a Szentháromság vasárnapja. E nagy ünnep által az Egyház arra hív minket, hogy elmélkedjünk az egy Isten benső életének misztériumáról, aki fokozatosan akarta kinyilatkoztatni magát a prófétákon keresztül és aki teljesen megmutatkozott Krisztusban. Már az Ószövetségben is – Mózes előtt a Sínai-hegyen – olyan Istennek mutatkozott, aki *irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, gazdag kegyelemben és hűségben.*[4] Ez volt az első alkalom, hogy Isten kifejezetten beszélt arról, milyen gazdagságot is rejt magában a Jahve név, amelyet korábban kinyilatkoztatott Mózesnek.[5] Ugyanakkor e nevet, melyet nem volt szabad kimondani, továbbra is titokzatosság lengte körül. Csak az Újszövetségben jelent meg előttünk világosabban Isten benső élete. Szent János, a szeretett tanítvány, aki az utolsó vacsorán a Mester keblére hajtotta fejét, – a Szentlélek

sugalmazására – azt írta, hogy Isten legmélyebb identitása egy szóval foglalható össze: Szeretet. *Deus caritas est*, Isten szeretet.[6] Ennek világos jeleként elküldte nekünk a Fiát: *mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda*.[7]

XVI. Benedek szerint ez a név, Szeretet, **egyértelműen kifejezi, hogy a Biblia Istene nem egyfajta „monász”, amely magába zárkózik és megelégszik önmagában való életével. Sokkal inkább élet, amely közölni akarja magát; nyitottság és kapcsolat. Az olyan szavak, mint „irgalmas”, „könyörülő”, „megbocsátó”, mind kapcsolatról árulkodnak, főként egy élettel teli Létezőről, aki felkínálja saját magát, aki minden űrt, hiányt be akar tölteni, aki adni akar és megbocsátani, aki szilárd és tartós köteléket akar kialakítani**.[8] Mivel Isten lényege a Szeretet, a mi Istenünk nem egy magányos,

transzcendens távolságba zárt
Létező, amelytől távol állnak az
emberek dolgai. Isten három személy
egyben, akik oly mély egységben
vannak és kölcsönösen áthatják
egymást, hogy egyetlen Istent
alkotnak. **Isten e kinyilatkoztatása
Krisztus igéje révén teljes
egészeben megjelent az
Újszövetségben. Jézus megmutatta
nekünk az egylényegű és
háromszemélyű Isten arcát: Isten
Szeretet, az Atya Szeretet, a Fiú
Szeretet és a Szentlélek Szeretet.**[9]

Benső élete misztériumának
kinyilatkoztatásával Isten úgymond
megmutatta nekünk az arcát.
Tudtukra adta, hogy be akar vonni
minket barátságába, sőt, azt akarja,
gyermekei legyünk, akik osztoznak
Életében. Ezen okok folytán a
Szentháromság liturgikus ünnepe az
isteni Szeretet legfőbb
kinyilatkoztatásának ünnepe. Ezért
ajánlotta Szent Josemaría, hogy

minden keresztény igyekezzon megismerni mindhárom isteni Személyt és beszélgetni velük.

Tanuld meg dicsőíteni az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Tanulj meg különleges áhítattal fordulni a legszentebb Szentháromság felé: hiszek az Atyaistenben, hiszek a Fiúistenben, hiszek a Szentlélek Istenben: hiszek a legszentebb Szentháromságban. Remélek az Atyaistenben, remélek a Fiúistenben, remélek a Szentlélek Istenben: remélek a legszentebb Szentháromságban. Szeretem az Atyaistent, szeretem a Fiúistent, szeretem a Szentlélek Istent: szeretem a legszentebb Szentháromságot. Erre az áhítatra szükségünk van természetfölötti gyakorlatként, amely kifejezést nyer a szív mozdulataiban, bár szavakban nem mindig.[10]

Igyekezzünk valóban így bánni Istennel. Hogyan keressük a nap során a társaságát? Gyakran elmélkedünk azon, hogy a gyermekei vagyunk? Igyekszenk utánozni Jézust, Bátyánkat és példaképünket? Segítségül hívjuk hangtalan kiáltásokkal a Vigasztalót, hogy szenteljen meg minket és töltsön el apostoli buzgósággal? Egyre szorosabbá válik barátságunk a Szentlélekkel?

Krisztus szentséges Testének és Vérének ünnepe június 11-én (egyes helyeken az azt követő vasárnap, 14-én) segít megerősíteni e mély vágyat, amely a keresztények lelkében rejtőzik. E liturgikus ünnep különböző pillanatait elemezve a Szentatya a következőképp foglalja össze azok alapvető jelentését:
először mindannyian összegyűlünk az Úr oltára körül, hogy együtt legyünk a jelenlétében, majd következik a körmenet, amikor

együtt járunk az Úrral, végül pedig letérdelünk az Úr előtt, imádjuk Őt: ez az imádás már a misében elkezdődik, végigkíséri az egész körmenetet, és az Oltáriszentséggel adott áldásban éri el csúcspontját, amikor mindannyian leborulunk Őelőtte, aki lehajolt hozzánk és életét adta értünk.[11]

XVI. Benedek olyan belső utat javasol, amely nemcsak Úrnapjára, hanem az egész életünkre érvényes. Ne hagyjuk, hogy alábbhagyjon eltökéltségünk, hogy a következő hetek során állhatatosabban járunk ezen az úton, még jobban vágyva arra, hogy jól kihasználjuk a kegyelmeket, melyek az ünnep alkalmával elárasztják lelkünket és hogy alapvetően eucharisztikus lelkek legyünk. A Szent Áldozatban való napi részvételnek újra és újra lelki energiával kell feltöltenie minket, amely arra indít, hogy

szilárdabb szokásunkká és
bizalommal telibbé váljon a nap
folyamán a Szentháromsággal
folytatott bensőséges párbeszédünk.
A templomokban jelen lévő
Oltáriszentség meglátogatása segít
életben és élénken tartani Isten és a
felebarátaink iránti szeretetünket,
amely a testvéri törődés
kézzelfogható cselekedeteiben
nyilvánul meg, talán apró, de mindig
nagyon konkrét dolgokban: a
családunkkal, a munkatársainkkal, a
barátainkkal, azokkal, akikkel ilyen
vagy olyan oknál fogva kapcsolatba
kerülünk. Tudjuk, hogy az Atyánk
minden erejét a Szentmiséből
merítette. Ezért ha betegen ágyban
kellett maradnia, amikor felkelhetett,
az első gondolata a szentmise volt:
„Alig várom, hogy misézhessek!” – és
ezt a hozzáállását napról napra
táplálta.

A Tabernákulumhoz való
viszonyunknak mindenekelőtt

ösztönöznie kell minket arra, hogy tápláljuk szeretetünket Isten iránt, hogy megfeleljünk Isten irántunk való szeretetének. Sok fényt meríthetünk Szent Josemaría személyes tapasztalatából, aki a leginkább teljes embert igénylő munkákban is mindig közel volt a Tabernákulumban jelen lévő Jézushoz. ***Amikor belépek egy kápolnába***– mondta –,***megállok és azt mondom az Úrnak: Jézusom, szeretlek. És dicsőítem az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, akik Krisztus szent emberségével együtt jelen vannak a legszentebb Oltáriszentségben. Mivel ahol ott van az egyik isteni Személy, ott szükségképpen jelen van az egész Szentháromság. Majd szerető szóval – mintha virág lenne – fordulok édesanyám, Szűz Mária felé. Végül nem felejték el köszönni az angyaloknak, akik szeretve, imádva, engesztelve virrasztanak, őrzik a Tabernákulumot és***

***hódolnak az Oltáriszentségben
jelen lévő Úr előtt. Megköszönöm
nekik, hogy ott vannak éjjel-
nappal, mivel én csak lélekben
lehetek ott: köszönöm nektek,
szent angyalok, hogy mindig
hódoltok az Oltáriszentségben
Jézus előtt és nem hagyjátok Őt
egyedül! [12]***

Ehhez nincs mit hozzáfűzni. Biztos vagyok benne, hogy az, ahogy az Atyánk erről beszélt, mindannyiunkat arra indít, hogy tápláljuk az éhséget, a buzgóságot, az égő vágyat, hogy jobban bánjunk Jézussal az Oltáriszentségben.

Így felkészülten várhatjuk a harmadik liturgikus ünnepet, Jézus Szentséges Szívének ünnepét, amelyben Isten mérhetetlen Szeretete sokatmondóan megnyilvánul előttünk. **Amikor Jézus Szívéről beszélünk** - írta Szent Josemaría -, **kiemeljük Isten**

***szeretetének bizonyosságát és
írántunk való elkötelezettségének
igazságát.***^[13] Hogyan adhatna
annál nagyobb bizonyítékot, mint
hogy megmutatja nekünk lándzsával
átszúrt Szívét, amely arra hív, hogy
megpihenjünk vagy menedéket
találjunk benne a fájdalom vagy a
megpróbáltatások pillanataiban?
Emellett engesztelni akarjuk az Őt
megbántó bűnökért: a sajátjainkért
és azon számos ember bűneiért, akik
nem ismerik fel, hogy áldozata
mekkora erővel bír kivétel nélkül
minden férfi és nő számára.

E napon kezdődik a *papok éve*,
amelyet XVI. Benedek az egyetemes
Egyházra vonatkozóan hirdetett meg
az ars-i szent plébános halálának
150. évfordulója alkalmából.
Mindenkit, akit csak tudunk – a
Prelatúra hívein és az apostoli
tevékenységben részt vevőkön
kezdve – próbáljunk meg arra
buzdítani, hogy *legyenek az elsők*

között, a Pápával és a püspökökkel együtt és imádkozzanak, hogy az Egyház soha ne legyen sok szent pap híján.

Június 29-én, Szent Péter és Pál apostolok ünnepén fejeződik be a *Szent Pál-év*. E hónapok során a pogányok apostolának életéről és tanításáról elméltünk, megtanultuk jobban szeretni az Urat, olyan szeretettel, amely a valódi szabadság gyökeréről beszél nekünk. Saul ezt a damaszkuszi úton tanulta meg, amikor meglátta a megdicsőült Jézust. Ettől a pillanattól kezdve **a szeretetből fakadó felelősséggel beszél és cselekszik.**^[14] Teljesen szabadnak érzi magát a szeretet szabadságával – mondta a Pápa. Ugyanebben a szellemben mondta Szent Ágoston azt, ami később e híres mondássá lett: *Dilige et quod vis fac* (Tract. in 1Jn 7,7-8), „szeress és tedd azt, amit akarsz”. Aki úgy szereti Krisztust,

ahogy Pál szerette, valóban azt teheti, amit akar, mivel szeretete összefonódik Krisztus akaratával és ezáltal Isten akaratával.[15]

Nem írok hosszasan az e hónapra eső ünnepekről és évfordulókról: Szűz Mária Szeplőtelen Szívéről, a Mű első papjai felszentelésének évfordulójáról, Szent Josemaría liturgikus ünnepéről... Ezek mindegyike új lendületet adhat és kell, hogy adjon, hogy konkrét tettekkel elmélyítsük apostoli buzgalmunkat és odaadásunkat Istennek és másoknak Isten kedvéért.

Imádkozzatok továbbra is minden szándékomért, legfőként az állandó apostoli tevékenység kezdetéért Indonéziában, Romániában és Koreában. Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

[1] SZENT

JOSEMARÍA:*Szenvedélyesen szeretve a világot*, 1967. október 8.,
Conversaciones, 116

[2] 1Jn 4,19

[3] XVI. BENEDEK:*szentbeszéd az Úr szentséges Testének és Vérének ünnepén*, 2008. május 22.

[4] Kiv 34,6

[5] Vö. Kiv 3,14

[6] 1Jn 4,8.16

[7] Jn 3,16

[8] XVI. BENEDEK: *szentbeszéd a Szentháromság ünnepén*, 2008. május 18.

[9] *Ugyanott*

[10] SZENT JOSEMARÍA: egy elmélkedés jegyzetei, 1961. december 3.

[11] XVI. BENEDEK: *szentbeszéd az Úr szentséges Testének és Vérének ünnepén*, 2008. május 22.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *egy elmélkedés jegyzetei*, 1972. január 6.

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 164

[14] XVI. BENEDEK: *szentbeszéd a Szent Pál-év kezdetekor*, 2008. június 28.

[15] *Ugyanott*